

Nikolay Karabinovych

Estern Union

28. 6. – 12. 8. 2022

hunt kastner

Nikolay pochází z Oděsy. Momentálně jde po ulici v Bruselu, hlavním městě Evropy, a vypráví mi o výstavě, kterou chystá do Prahy. Já sedím v historicky kosmopolitním Palermu, kde se odjakživa mísily kultury, trochu špatně ho slyším, ale při pohledu na normansko-arabské prorůstání místní architekturou naprosto chápu kulturní aropriace, které se mi snaží skrz svá díla nastínit. Ačkoliv na pozadí našeho telefonátu, trochu víc na východ stále probíhá válečný konflikt, nadále se volně pohybujeme po ploše evropského kontinentu. Někdy se ručička na pomyslných geopolitických váhách polarity posune malinko východněji, jindy západněji. Přitom je čím dál těžší určit, kde už začíná Východ a kde končí Západ, zda ještě existuje Orient a proti němu v opozici stojící Okcident. Případně, zda je na základě konceptu *nesting orientalism* představeného již v 90. letech srbskou teoretičkou Milicij Bakić-Hayden možné “orienty” fluidně posouvat, jelikož každá kultura považuje sousedící regiony směrem na východ a jih za primitivnější a dochází tak ke gradaci Východů. Momentálně se tedy nacházíme v Praze, ve středu střední Evropy (*Wikipedia skutečně u hesla Central Europe uvádí mapu devíti států s Prahou jako centrem*), kterou bychom alespoň pro tuto výstavu mohli chápat jako oázu pro mobilní laboratoř, v jejímž prostředí lze experimentovat s koloniálními perspektivami.

Proto i jedna z hlavních instalací *Estern Union* dává název celé výstavě. Neodkazuje ani tolik k politické organizaci EU, jako k o sto let starší firmě WU. Ta nezprostředkovává myšlenkový ani kulturní transfer, ale mezinárodní peněžní transakce. Trans moment, tedy okamžik procházející proměnou, v tvorbě Nikolaye Karabinovyche najdeme častěji — v podobě tranzitu, transkulturní výměny i translace. Podobně jako například kosmopolitní umělecký kolektiv *Slavs and Tatars*, který se pohybuje na poli Eurasie, Nikolay pracuje s jazykem i kulturními referencemi tak, aby vytvořil nové spojnice mezi zdánlivě oddělenými koncepty. Svobodně dekonstruuje známé struktury a nechává prostor pro hru i chyby. Prostor výstavy používá jako laboratoř, ve které se snaží diváky donutit přemýšlet o věcech jinak, než na první pohled vypadají. Ať už to jsou ready-made objekty či přímé odkazy vytažené ze Západem etablovaných dějin umění, jejich aropriace i nové interpretace s vlastním historickým výzkumem. Důležitou složkou většiny jeho projektů je i hudba. Cover verze známých písní definujících historické éry lidstva jsou funkčním uměleckým nástrojem, jak stimulovat smysly diváků a skrz vlastní hudební interpretaci jim umožnit vidět hlubší struktury podmiňující vznik skladby či její kulturní reference.

Estern Union

Hlavní instalace s názvem *Estern Union* se propsala i do názvu výstavy. Záměrná chyba ve vývěsním lightboxu označujícím filiálky umožňující transfer peněz napříč státy i měnami je lingvistickou hrou odkazující na obecně častý jev pravopisných chyb a písmen *ztracených v překladu*. Zároveň je zde však ponechán arabský nápis pro *money transfer*, který pro většinu příslušníků západoevropských států představuje jen grafickou syntézu ornamentu a je pro nás indexem Orientu.

Hagia Sofia

Jak snadná je anexe území alegoricky zobrazuje fotografická asambláž černobílé fotografie Hagie Sofie v Istanbulu. Od svého dokončení v roce 537 šlo o nejdůležitější křesťanskou svatyni Východořímské říše. Po tisíci letech se na další půl století po dobytí Konstantinopole Osmany v roce 1453 stala mešitou, aby se ve 20. století během Atatürkovy vlády sekularizovala, byla odsvěcena a až do roku 2020 fungovala jako muzeum. Turecký prezident Erdogan však podepsal dekret, jímž chrám Boží Moudrosti (*once a church, later a mosque*) opět transformoval na islámskou mešitu s pravidelným režimem pěti modliteb za den. V koláži Nikolay Karabinovych odkazuje na historický ideál Ruského impéria, které Konstantinopol, rozkročenou mezi Evropu a Asii, řadí společně s Římem i Moskvou k církevním centrům. Fiktivní přeměna Hagie Sofie na ortodoxní chrám je tak další ambicí, která by stvrдила vytouženou pozici Moskvy jako Třetího Říma.

And the Smoke of Motherland is Sweet... je poetickým názvem inspirovaným básní ruského spisovatele Lermontova odkazující na kolonizaci Kavkazu v polovině 19. století. Zároveň místem exilu pro mnohé ruské

vězně. Hybridní ready-made objekt je kombinací *samovaru*, který je tradičně spojován s ruskou kulturou ale rozšířil se po celé Východní Evropě, s vodní dýmkou *shisha* rozšířené z Indie po celé Asii a Blízkém Východě. Ačkoliv jde o nefunkční objekt, jasně odkazuje na další mnohdy velmi sofistikované historické předměty, které vznikly mísením tradic a vzájemných obohacováním odlišných etnik. Ovšem nutné pamatovat, že koloniální působení jiných kultur s sebou přináší i vznik nepoužitelných paskvilů.

Collective Action Group

Houpací síť v sobě skrývá citaci z knihy Andreie Monastyrského *"I do not complain about anything and I almost like it here, although I have never been here before and know nothing about this place."* ovšem ve vizuální formě protestního sloganu. Jde o kultovní dílo participativní umělecké skupiny Collective Action Group (Kollektivnye Deistvia), jež, ač působila v Moskvě, měla za zakládající členy ukrajinské umělce, kteří nemohli studovat v Kyjevě. Participativní umění 60. a 70. letech vytvářené pod sovětskou marxisticko-leninskou doktrínou je silnou opoziční uměleckou formou, ačkoliv se vyhýbalo přímé politické konfrontaci. Skupina CAG zahrnovala pozdější významné osobnosti ruského konceptuálního umění jako Ilju Kabakova nebo básníka Lva Rubinštejna. Akce s rudým transparentem uspořádaná v zasněžené krajině na předměstí Moskvy v roce 1977 se stala jednou ze zakládajících událostí skupiny. Tehdy měla CAG, která nedávno oslavila 45 let svého působení, pouze 4 zakládající členy. Ačkoliv se počet osazenstva CAG měnil, v historii umění jde o kolektiv s nejdelší kontinuitou tvorby. Přetransformováním politického protestního transparentu na pohodlnou houpací síť umožňující zahálku se Nikolay Karabinovych snaží o dekonstrukci díla. Dává objektu novou náplň a především funkčnost. Ačkoliv přestává být čitelný, rázem je možné se na daný propagandistický slogan spolehnout (*rely*).

Emma Hanzlíková

Wind of Change (Vítr změn) je píseň západoněmecké rockové kapely Scorpions z jejich jedenáctého studiového alba *Crazy World (1990)* ... [do použité nahrávky Nikolay píská]. Zpěvák kapely Klaus Meine baladu složil po návštěvě Sovětského svazu v době vrcholné perestrojky. Skupina v roce 1991 předala zlatou desku a 70 000\$ z podílu ze zisku Michailu Gorbačovovi, dobová sovětská média tvrdila, že peníze budou předány dětským nemocnicím.

Píseň je předmětem podcastu Wind of Change, vydaného 11. května 2020, který vyvolává otázky týkající se původu skladby. Patrick Radden Keefe, autor New Yorkeru a moderátor podcastu přišel s tvrzením, že píseň byla napsána CIA, přičemž citoval zvěsti, které údajně pocházely z agentury. V rozhovoru pro Sirius XM s Eddie Trunkem dne 13. května 2020 Meine uvedl: *„Je to fascinující nápad a je to zábavný nápad, ale není to vůbec pravda.“* V prosinci 2020 oznámilo internetové zpravodajství Deadline, že podcast bude upraven do televizního seriálu pro stanici Hulu režisérem Alexem Karpovskym.

V roce 2022 Scorpions s písní stále vystupují, ale po únorové ruské invazi na Ukrajinu s pozměněným textem. V nové verzi píseň začíná slovy *"Now listen to my heart / It says Ukraine, waiting for the wind to change"* (*„Teď poslouchej mé srdce / Říká Ukrajinu, a čeká na změnu větru“*). Meine změnu okomentoval slovy, že v době této hrozné války, která sužuje Ukrajinu, není na místě si Rusko romantizovat. (Zdroj: Wikipedia)

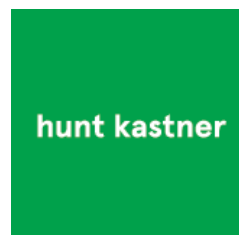
Nikolay Karabinovych (narozen 1988, Oděsa, Ukrajinská SSR) žije a pracuje v Antverpách a od roku 2019 studuje na Vyšším institutu výtvarných umění (HISK) v Gentu. Umělec ve své tvorbě využívá rozsáhlou škálu médií, a to včetně videa, zvuku, textu a performance. V letech 2018 a 2020 obdržel první cenu PinchukArtCentre Special Price a v roce 2017 se podílel jako asistent kurátora na 5. bienále v Oděse. Vystavoval v M HKA v Antverpách (BE), PunchukArtCentre v Kyjevě (UA), v Židovském muzeu a centru tolerance v Moskvě (RU) a v Muzeu moderního umění v Oděse (UA). Reprezentuje ho Voloshyn Gallery v Kyjevě a je nám velkou ctí s nimi na této výstavě spolupracovat.

Rádi bychom poděkovali Ministerstvu kultury České republiky a Magistrátu hl. města Prahy za dlouhodobou podporu našeho programu a výtvarného umění v České republice.

Nikolay Karabinovych

Estern Union

28. 6. – 12. 8. 2022

Nikolay is from Odesa. He is currently walking down the streets of Brussels, the capital of Europe, and tells me about an exhibition he is planning for Prague. I'm in the historically cosmopolitan city of Palermo, where cultures have always mixed. I don't hear him very well, but looking at the Norman-Arab penetration of the local architecture, I fully understand cultural appropriation, which Nikolay tries to outline to me through his works. Although against the background of our phone call, a little more to the east, there is a war, we can continue to move freely across the European area. Sometimes the hand on the imaginary geopolitical weights of polarity shifts a little further east, sometimes more to west. At the same time, it is becoming increasingly difficult to determine where the East begins and where the West ends, whether the Orient still exists and, standing in opposition to it, the Occident. Or whether it is better to see it through the concept of 'nesting orientalism' introduced in the 90s by Serbian theorist Milica Bakic-Hayden about possible fluid 'orientations', as each culture considers its neighboring regions to the east and south to be more primitive, and therefore there are gradations of 'East'. So we are currently in Prague, in the middle of Central Europe (Wikipedia actually defines Central Europe as consisting of nine nation states with Prague as its center), which we could at least for this exhibition consider as an oasis, a mobile laboratory in which to experiment with colonial perspectives.

One of the objects exhibited is a lightbox 'advertising' Estern Union and which gives the name to the exhibition. It does not refer so much to the political organization of the EU as to Western Union, the company which is a hundred years older. WU does not engage in the transfer of ideas or cultural capital, but in international money transactions. Trans moments, moments undergoing a transformation, can often be found in the work of Nikolay Karabinovych - in the form of transits, transcultural exchanges and translations. In a similar way as the art group Slavs and Tatars who focus on Eurasia, Nikolay works with language and cultural references to create new connections between seemingly disparate concepts. He freely deconstructs known structures and leaves space for play and error. He uses the exhibition space as a laboratory in which he engages spectators to reconsider their views, to alter how they see things, whether it is through ready-made objects or direct references drawn from Western-established art history, appropriated and newly interpreted. An important component of most of Nikolay's projects is also music. Cover versions of well-known songs defining historical eras are a functional artistic tool to stimulate the senses of the audience and through their own musical interpretations allow them to see deeper structures conditioning the origin of the composition or its cultural references.

Estern Union

The lightbox Estern Union gives the exhibition its name. A recreation of a deliberate or non-deliberate error on a lightbox designating a branch of Western Union that allows money to be transferred across countries is a linguistic game referring to the generally common phenomenon of spelling mistakes and words, letters lost in translation. At the same time, however, the Arabic inscription for money transferring is left here, which for most Western Europeans represents only a graphic synthesis of ornament and is for us an index of the Orient.

Hagia Sophia

The photographic assemblage of the black-and-white image of Hagia Sophia in Istanbul allegorically shows how easy it is to annex territory. Since its completion in 537, Hagia Sophia had been the most important Christian shrine of the Eastern Roman Empire. A thousand years later, after the conquest of Constantinople in 1453, it became a mosque and then secularized during the 20th century during Ataturk's reign and functioned as a museum. In 2020, Turkish President Erdogan signed a decree transforming the Temple of Divine Wisdom (once a church, later a mosque) into an Islamic mosque with a daily five calls to prayer. In his collage, Nikolay Karabinovych refers to the historical ideal of the Russian Empire, where Constantinople, straddled between Europe and Asia, ranks together with Rome and Moscow as a church epicenter and the fictional

transformation of Hagia Sophia into an Orthodox church is an ambition that would confirm Moscow's coveted position as the Third Rome.

And the Smoke of the Motherland is Sweet... is a poetic title inspired by a poem by the Russian writer Lermontov, referring to the colonization of the Caucasus in the mid-19th century and a place of exile for many Russian prisoners. This hybrid ready-made is a combination of a samovar, which is traditionally associated with Russian culture but has spread throughout Eastern Europe, with the shisha hookah spread from India throughout Asia and the Middle East. Although it is a non-functional object, it clearly refers to other, often very sophisticated, historical objects which were created by mixing the traditions of different ethnicities. However, it is necessary to remember that the colonial influence of other cultures also often ends in failure and useless pasquils.

Collective Action Group

This hammock contains a quote from Andrei Monastyrski's book: "I do not complain about anything and I almost like it here, although I have never been here before and know nothing about this place." but in the visual form of a protest slogan. It is a cult work of the participatory art group Collective Action Group (Kollektivnye Deistvia), which, although operating in Moscow, its founding members were Ukrainian artists who could not study in Kyiv. The participatory art of the 1960s and 1970s, created under the Soviet Marxist-Leninist regime, was a strong opposition art form, although it avoided direct political confrontation. The CAG group included later important personalities of Russian conceptual art, such as Ilya Kabakov and the poet Lev Rubinstein. An event displaying a red banner with this inscription was held up in a snowy landscape on the outskirts of Moscow in 1977 and became one of the group's founding events. At that time, the CAG, which recently celebrated its 45th anniversary, had only 4 founding members. Although the number of CAG member has since increased, in the history of art it is the group with the longest continuity of work. By transforming the political protest banner into a hammock that suggests leisure and rest, Nikolay Karabinovych deconstructs the work, giving it new content and, above all, functionality. Although it ceases to be legible, it is suddenly possible to really 'rely' on the propaganda slogan.

Emma Hanzlíková

Wind of Change

Wind of Change is a song by the West German rock band Scorpions, recorded for their eleventh studio album, Crazy World (1990)...[and in this recording Nikolay whistles over it]. The power ballad was composed and written by the band's lead singer Klaus Meine following the band's visit to the Soviet Union at the height of perestroika. With estimated sales of 14 million copies sold worldwide, Wind of Change is one of the best-selling singles of all time...The band presented a gold record and \$70,000 of royalties from the single to Mikhail Gorbachev in 1991, with Soviet news sources claiming the money would be allocated to children's hospitals.

The song is the subject of the podcast Wind of Change, released 11 May 2020, which raises questions regarding the song's origin. Patrick Radden Keefe, the New Yorker author and host of the podcast investigates the allegation that the song was written by or connected to the Central Intelligence Agency, citing a rumor originating allegedly from inside the agency. In a Sirius XM interview with Eddie Trunk on 13 May 2020, Meine stated "It's a fascinating idea, and it's an entertaining idea, but it's not true at all." In December 2020, Deadline reported that the podcast will be adapted into a television series for Hulu directed by Alex Karpovsky.

As of 2022, the Scorpions still perform the song live but with lyrical changes in light of the 2022 Russian invasion of Ukraine. The opening lines are changed to "Now listen to my heart / It says Ukraine, waiting for the wind to change." Meine stated, "It's not the time with this terrible war in Ukraine raging on, it's not the time to romanticize Russia." (source: Wikipedia)

Nikolay Karabinovych (born 1988, Odesa, Ukraine) lives and works in Antwerp and from 2019 til 2022 he studied at the Higher Institute for Fine Arts (HISK) in Ghent. In 2018 and 2020, he was awarded the PinchukArtCentre Special Prize and in 2017, Karabinovych was an assistant curator of the 5th Odesa Biennale. His work has been shown at M HKA — Antwerp, PinchukArtCentre, Kyiv, Museum of Modern Art, Odessa and the Jewish Museum of Belgium. He is represented by Voloshyn Gallery in Kyiv and we are happy to organize this exhibition in cooperation with them.

We thank the Ministry of Culture of the Czech Republic and the City of Prague for its ongoing support of our exhibition program.